

amb béns particulars o subvencions de les corporacions públiques, tenen dret a participar dels honoraris que es satisfan fora de l'estricta dret d'estatge. Situant se dintre de la realitat, no arriben a radicalismes que, per ben fonamentats que siguessin, podrien fer-los caure en demèrit enfront de l'opinió pública; acceptant la col·laboració gratuïta en els casos d'evident indigència, mes reclamen el dret de percebre remuneració dels malalts que poden pagar el seu tractament, i que acudeixen a l'hospital—sense els prejudicis de la nostra gent—perque, entenent que no és cap baixesa, troben en elles condicions que els garanteixen una el·lècia més grossa en el tractament. Demés, és interessant poder constatar que s'estableix l'afirmació que les corporacions públiques o els particulars, han de subvenir al cost d'estada i tractament dels malalts dels qui sien responsables.

Aquest extrem, al nostre entendre, és que pot arribar a resoldre la qüestió. Els malalts poden dividir-se en dues categories: indigents i no indigents. En l'últim grup formen naturalment diverses categories de malalts. Les corporacions públiques tenen el deure de fer-se carrec de les despeses dels indigents totals com ja es preveu en la llei d'assistència pública francesa. Els no indigents relatius, que no poden subvenir a gastos nombrosos (obriers, empleats, classe mitja) poden resoldre el problema amb el segur. Per als que poden a bastament fer front a totes les contingències no existeix problema, en quant a si mateixos, pero sí en relació al metge, de vegades.

Aquests dos grups darrers son els que plantejen al metge les qüestions mes importants. Es compren que arreu preocupin fonament. Al nostre criteri aquests problemes han de resoldre's, primer, definint exactament el concepte d'indigent total, d'indigent relatiu i de gent acomodada. Dificil es la definició, pero mes dificil es encara evitar que un individu pertanyent a un dels grups esmentats vulgul incloure's en un grup inferior. No obstant, aquest es el punt de partida.

Per al primer grup l'assistència ha de ser gratuïta, pero el metge ha de considerar el problema en relació amb els organismes publicos que son els responsables. Per al segon la qüestió es planteja amb les societats responsables, o be els particulars (patrons no associats en cas d'accident) i a aquest grup corresponen els malalts de pago dels hospitals i els pacients que formen la total clientela de certes institucions d'assistència mèdica privada, i als quals s'ajunten els qui pagan l'estada

del seu peculi particular per determinació propia. Els del tercer grup, qui poden a bastament correr amb totes les despeses, són els que constitueixen la clientela de clíniques o cases de salut, amb personal medic propi, o a lliure elecció, además de bona part de la clientela privada.

Per a cada un d'aquests nuclis i per cada una d'aquestes institucions o organismes particulars, es presenten problemes especials, relacionats amb la classe mèdica, que no poden esser resoltos amb un mateix punt de vista.

A tot arreu la necessitat ha fet que els metges organitzats tinguessin necessitat imperiosa de convenir una acció de defensa propia, que possant a cobert els seus interessos, s'adaptés a la realitat. De la mateixa manera que l'individu en si, i l'individu com a part integrant d'una organització professional s'ha vist obligat a adaptar-se a les noves condicions que fessin factible la seva existencia, els metges s'han vist forçosament obligats a resoldre tots el nous problemes que la evolució econòmica els ha plantejats.

En la nostra societat model de imprevisió i de desorganització, la tasca es més feixuga; además, l'individualisme, que si en certs aspectes es necessari per al lliure i natural desenrotllament de la personalitat es suicida quan s'adopta en qüestions de caràcter col·lectiu, es indubtablement un greu obstacle, que per sort ja es comença a vencer.

Per a tots els infinits problemes plantejats es necessari comptar amb temps. L'inercia i l'interés creat de l'organisme social no es venç pas en un dia. Es precis aportar la perseverancia i la ferma voluntat de tots per a arribar a la fita.

Acabarem aquestes notes reproduint un altre dels plans importants de la B. M. A. que sens dubte és una de les idees que podrien emancipar als metges de la tutela de moltes societats creades a base exclusiva del treball mèdic, que és la d'elaborar detalladament un projecte de col·laboració, en el qual, dintre del limit de determinades quotes, s'invitès al públic a assegurar-se contra la malaltia, per al dia en què estiguessin necessitats de tractament en un hospital, en una clínica o en el propi domicili i per a serveis especials.

Es aquesta, al nostre entendre, una de les obres més eficaces i més pràctiques que té el deure d'empendre el SINDICAT DE METGES DE CATALUNYA.

I en quant als altres acords del Congrés anyal dels metges anglesos, que hem volgut reproduir, creiem que